

Hồi 14

Ai Là Trâu Bò

H

ai mười bốn tháng hai, giờ ngọ.

Trên đường Quan Lạc.

Tư Mã Siêu Quần quát ngựa, phóng cương, phi nhanh.

Phi nhanh về hướng Trường An.

Ngựa của y vẫn phi nhanh, vẫn phóng đều, bởi vì trên đường y đã thay bốn thốt ngựa.

Ngựa y đổi đều là ngựa tốt, khoái mã, bởi vì y rành về ngựa, cũng chịu ra giá rất cao để mua ngựa.

Y gấp rút trở về Trường An.

Đổi ngựa bốn lần, ngựa bị đổi đều ngã quỵ.

Người Tư Mã Siêu Quần cũng vậy, sức cùng lực kiệt, gần muốn ngã gục.

Bởi vì y nhất định phải gấp rút trở về Trường An.

Trong tâm y bất chợt có một điềm dự báo hung ác bất tường, chừng như cảm thấy có một người cực kỳ thân cận với y bị chém giết như trâu bò.

o0o

Cùng ngày, cùng lúc.

Trường An.

Xưa nay vẫn là Trường An, Trường An vẫn như xưa, người cũng như trước.

Người khiêng hòm chực chờ sát nhân hay người không có hòm đang chực chờ bị giết đều như trước.

Không có tuyết, cũng không có ánh mặt trời.

Sắc trời thăm thẳm đậm đậm giống như ánh mắt một thiếu nữ đã khóc bao lâu nay, đã mất đi vẻ tươi sáng và yêu mị minh diễm của nó.

Dưới đôi mắt như vậy mà nhìn, cái hòm đó cũng bình phàm như trước, cũ kỹ như trước, vụng về làm sao, thô lậu làm sao.

Nhưng nắp hòm đã mở.

Những thiết kiện thô lậu cũ kỹ khó coi trong hòm trong nháy mắt có thể biến thành một thứ vũ khí không thể tránh né kháng cự chế ngự, có thể đưa Trác Đông Lai vào tử địa trong cùng một nháy mắt.

Từ thời thiếu niên Trác Đông Lai đã dụng đao, cho đến lúc tráng niên vẫn dụng đao.

Hắn dụng rất nhiều loại đao, từ năm mười ba tuổi dụng một thanh đao chặt thịt cắm trên thớt giết chết gã đồ tể ác bá mệnh danh “sát trư lão đại” trong chợ cá địa phương, hắn cũng không biết hắn đã đổi qua bao nhiêu thanh đao.

Năm mười bốn tuổi hắn dụng một thanh xích thiết đơn đao, mười lăm tuổi hắn dụng phiêu đao sắt nguyên chất, năm mười sáu tuổi hắn dụng quý đầu đao, mười tám tuổi hắn đổi đơn đao lấy song đao, dụng một đôi uyên ương hồ điệp đao cực kỳ linh tiện khinh xảo, hai mươi tuổi hắn lại đổi song đao trở lại đơn đao, kim bối khảm sơn đao trọng lượng cực nặng, cực kỳ khí phách.

Năm hai mươi ba tuổi gã dụng ngư lân tử kim đao có khí phách nhất trong võ lâm.

Nhưng đến năm hai mươi sáu tuổi, đao gã dụng lại từ hoa lệ biến trở lại thành bình phàm.

Gã lại dụng xích thiết đơn đao, nhận linh đao, thậm chí còn dụng qua giới đao mà ngoại nhân dùng.

Từ quá trình chuyển biến của một người dụng đao, có phải cũng có thể nhìn ra sự chuyển biến tâm tình và đao pháp của người đó ?

Không cần biết ra sao, sự thấu hiểu và nhận thức đối với “đao” và “đao pháp” đại khái trong võ lâm không có mấy ai có thể so bì với hắn.

Cho nên hắn tới sau tuổi tráng niên đã không còn dụng đao nữa.

Bởi vì hắn đã có thể đem đao hữu hình hoán đổi lấy đao vô hình, đã có thể dùng “vô đao” thắng “hữu đao”.

- Nhưng hắn vẫn có đao.

Trong ống giày của hắn còn giấu một thanh đoản đao sắc bén nặng nề chém sắt như chém bùn, một thanh đoản đao có thể dễ dàng chém đứt đôi chân người ta như xắt đậu hủ.

--- Chân của Điệp Vũ, uyển chuyển làm sao, linh xảo làm sao, đẹp làm sao.

Máu tươi như hoa phún ra, Điệp Vũ không còn múa nữa, cũng không thể múa nữa.

Sau đó Châu Mãnh đã chạy, Tiểu Cao đã bỏ đi.

Sau đó đoản đao lại được Trác Đông Lai lược lại. Trác Đông Lai đã trải qua vô số

bài học thảm thống, trải qua vô số thắng lợi và vô số thất bại mới có thể thoát biến ra một thanh đao đó.

Thanh đao đó có trở thành đao, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là tinh túy trong vô số thoát biến của hắn.

Tiêu Lệ Huyết muốn dùng phương pháp nào mới có thể ráp thành một thứ vũ khí có thể chế trụ thanh đao đó ?

Y đương nhiên có cách.

Y giết người chưa từng thất thủ.

o0o

Cùng ngày, sau ngộ.

Trên quan đạo ngoài thành Trường An.

Đã gần đến Trường An, tâm tình của Tư Mã Siêu Quần lại càng bối rối, dự cảm bất tường lại càng mạnh bạo.

Y phảng phất đã có thể nhìn thấy có một người thân cận nhất của y đang ngã quy vùng vẫy giữa vũng máu.

Nhưng y nhìn không ra người đó là ai.

Lần này người tất phải chết ở Trường An là Cao Tiệm Phi và Châu Mãnh, y tính bọn họ chắc chắn phải chết.

Nhưng sống chết của hai người đó y tịnh không quan tâm. Bọn họ không phải là thân nhân của y, cũng không phải là bằng hữu của y.

Còn Ngô Uyển ? Có thể nào là Ngô Uyển ?

Tuyệt không thể.

Nàng là nữ nhân, chưa từng dả thương hãm hại người khác, hơn nữa luôn luôn ở trong nhà, làm sao có thể gặp phải tai họa đáng sợ như vậy ?

Lẽ nào là Trác Đông Lai ?

Đó càng tuyệt là chuyện không thể có, bằng vào sự cẩn thận, trí mưu, và võ công của Trác Đông Lai, vô luận dưới bất cứ tình huống nào cũng đều có thể bảo hộ lấy mình.

Cho dù Đại Tiêu Cục lần này có bất hạnh thảm bại, hắn cũng nhất định có thể an nhiên tẩu thoát, an toàn rút lui.

Ngoại trừ những người đó ra, trên thế gian này y cơ hồ không còn thân nhân, thứ dự cảm bất tường hung ác trong tâm y thật ra đang ứng trên thân người ai ?

Tứ Mã Siêu Quần nghĩ không ra.

Y đương nhiên càng không tưởng được Trác Đông Lai giữa giờ phút này hoàn cảnh lại giống như trâu bò dưới vuốt hổ, như cá thịt trên mặt thớt.

oOo

Cùng ngày, cùng lúc.

Trường An.

Trác Đông Lai biết cái chết của mình đã định, hắn cũng biết Tiêu Lệ Huyết giết người chưa từng thất thủ.

Nhưng hắn không chết.

“Cạch” một tiếng, nắp hòm mở ra, bàn tay vừa thon dài vừa linh xảo của Tiêu Lệ Huyết đã bắt đầu khởi động.

Một khi động tác của y vừa bắt đầu, trong hòm có thể có nhiều thứ đồ sắt trong nháy mắt ráp thành một kiện vũ khí trí mệnh, một kiện vũ khí tuyệt đối có thể khắc chế Trác Đông Lai.

Nhưng giữa tích tắc đó, ngón tay y lại đột nhiên cứng ngắc.

Toàn thân y phảng phất đều đã cứng ngắc.

Qua một hồi rất lâu, y mới ngẩng đầu đối diện Trác Đông Lai, trên mặt y tuy vẫn không có biểu tình gì, trong mắt lại tràn đầy nỗi bi thương và phẫn nộ của dã thú sắp chết đối với thợ săn.

Trác Đông Lai cũng đang nhìn y.

Hai người mặt đối mặt đứng đó, đều không mở miệng, cũng không động.

Lại không biết qua bao lâu sau, trên con đường lát sỏi nhỏ ngoài đình bỗng truyền vào tiếng bước chân, Tôn Đạt không ngờ cũng đã đến.

Đằng sau gã còn dẫn theo bốn người, một người bưng bình và chén rượu, một người cầm quần áo và nón lông, hai người khiêng cái ghế gỗ tử đàn bọc da điêu tím.

Trác Đông Lai khoác áo hồ cừ, mang vớ, đội nón lông, thoải mái mái ngồi trên cái ghế gỗ tử đàn bọc da điêu tím, dùng chén tử tinh rót rượu bồ đào nhắm nháp, mới thở dài nhè nhẹ:

- Như vậy thư thả hơn nhiều.

Tiêu Lệ Huyết không nghe, cũng không nhìn thấy, tất cả mọi chuyện y đều chừng như không nhìn thấy.

Nếu quả có người khác thấy, nhất định cũng nghĩ cái mình đang thấy chỉ bất quá là ảo giác.

Chuyện đó căn bản không thể xảy ra.

Đối diện với người đáng sợ nhất trong thiên hạ, với vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ, sinh tử chỉ bất quá là chuyện giữa một hơi thở, hắn không ngờ còn có thể thông dong du nhàn, không ngờ còn kêu người đem cho hắn y phục, không ngờ còn uống rượu.

Một khi là người thần trí thanh tỉnh, tuyệt không thể làm chuyện đó.

Nhưng Trác Đông Lai lại đã làm.

Cái hòm đã mở ra, Tiêu Lệ Huyết cũng không có bất kỳ động tác gì nữa.

Con người vừa thần bí vừa đáng sợ đó giống như u linh đến từ địa ngục, hiện tại lại như bị chúa tể trong cõi u minh triệu hồi linh hồn của y về, khiến cho y biến thành như một thi thể hóa thạch thời Thượng Cổ.

Trác Đông Lai lại rót một chén rượu, từ từ nhấp một ngụm, mới quay đầu hỏi Trác Thanh:

- Người có biết chuyện này là sao không ?
- Không biết.
- Người có biết vị Tiêu tiên sinh đó là người nào không ?

Trác Đông Lai lại tự mình trả lời câu hỏi đó:

- Y là người vĩ đại phi thường, hai ba chục năm nay, giang hồ đại hào võ lâm cao thủ chết dưới tay y tối thiểu cũng có bốn năm chục vị.

Trác Thanh đang lắng nghe.

“Cái hòm trong tay y, nghe nói là vũ khí đáng sợ nhất trong thiên hạ”. Trác Đông Lai nói: “Ta luôn luôn không quá khiêm tốn, nhưng ta tin rằng một khi y xuất thủ, ta tất thành người chết”.

Hắn nhìn cái hòm trong tay Tiêu Lệ Huyết.

“Hiện tại y đã mở cái hòm ra, bởi vì y vốn muốn giết ta, lại một mực cho đến bây giờ vẫn chưa xuất thủ”. Trác Đông Lai hững hờ nói: “Y không ngờ thà biến thành một gốc tử đứng đó nhìn ta uống rượu, cũng không xuất thủ”.

Tiêu Lệ Huyết không nghe.

Vô luận là Trác Đông Lai nói gì, y đều chừng như hoàn toàn không nghe thấy.

Trác Đông Lai chợt cười.

“Y đương nhiên không phải không dám giết ta, người như ta, trong mắt của Tiêu tiên sinh có lẽ không bằng cả một con chó”. Hắn lại hỏi Trác Thanh: “Người có biết y

tại sao còn chưa giết ta không ?”

- Không biết.

“Y không giết ta, chỉ vì y đã không còn cách giết ta”. Trác Đông Lai nói: “Hiện tại chuyện duy nhất y có thể làm là đứng đó đợi ta sang giết y, giết giống như giết chết một con chó, có lẽ còn dễ hơn cả so với giết chó”.

Chuyện đó vốn cũng tuyệt không thể xảy ra.

Không ai dám vũ nhục Tiêu Lệ Huyết ngay trước mặt y, cũng như trước đây cũng không có ai dám vũ nhục Trác Đông Lai vậy.

- Trác Thanh, ta hỏi ngươi, ngươi có biết Tiêu tiên sinh thiên hạ vô song tại sao lại đột nhiên biến thành một con chó không ?

- Không biết.

“Người nên nhìn ra, ít nhiều gì cũng nên nhìn ra một điểm”. Trác Đông Lai lạnh lùng thốt: “Nếu quả người cả chuyện như vậy cũng không nhìn ra, muốn sống đến hai mươi tuổi chỉ sợ không quá dễ dàng”.

“Phải”. Trác Thanh đáp: “Chuyện đó tôi ít nhiều gì đều đáng lẽ nên nhìn ra”.

- Người nhìn ra cái gì ?

- Tiêu tiên sinh chỉ sợ đã bị người ta dùng một phương pháp rất đặc biệt chế ngự, công lực toàn thân chỉ sợ cả một phân cũng không sử được.

- Đúng !

“Tiêu tiên sinh vốn là nhân trung chi long, tịnh không phải là chó”. Trác Thanh nói: “Chỉ bất quá Tiêu tiên sinh cũng biết, nếu quả con rồng đã chết, cho dù là thần long cũng không hơn gì một con chó”.

Gã nói một cách bình tĩnh làm sao, bởi vì lời gã nói là sự thật.

- Nhưng chó cũng có thể chết.

“Đương nhiên có thể chết, sớm muộn gì cũng chết, nhưng ít ra hiện tại còn đang sống”. Trác Thanh nói: “Không cần biết là rồng, là người, hay là chó, có thể sống thêm một thời khắc cũng còn hơn là đã chết rồi”.

Chỉ cần sống còn, là có hy vọng, chỉ cần còn có một tia hy vọng, không nên bỏ qua.

“Chỉ tiếc hiện tại ta đã nhìn ra y không còn hy vọng gì nữa”. Trác Đông Lai nói: “Vô luận là ai trúng phải độc của ‘Quân Tử Hương’, chỉ sợ không còn có thể có hy vọng gì nữa”.

- Quân Tử Hương ?

- Quân tử chi giao đàm như thủy, truân truân quân tử, Quân Tử Hương cũng như vậy.

- Như vậy ?

“Trong trẻo lưu động như nước, vô sắc vô vị, ôn nhuận nhu mỹ như ngọc”. Thanh âm của Trác Đông Lai cũng ôn nhu một dạng: “Điểm bất đồng duy nhất là Quân Tử Hương vị quân tử đó kỳ thật lại là nguy quân tử, là có độc”.

Hắn mỉm cười:

- Quân tử giao kết như cây cỏ gặp gió xuân, độc của vị nguy quân tử đó cũng giống hết như gió xuân, bất tri bất giác khiến cho cho người ta say túy lúy, vừa say là tiêu hồn tán cốt, vạn kiếp không hồi phục.

- Tiêu tiên sinh làm sao có thể trúng thứ độc đó ?

- Bởi vì ta ở trong mắt của Tiêu tiên sinh chỉ bất quá là một con chó, còn nghe lời hơn cả chó. Trước mặt Tiêu tiên sinh, có những chuyện ta cả tưởng cũng không dám tưởng, bởi vì trong tâm vừa tưởng tới, thần sắc khó tránh khỏi có điểm không đúng, khó tránh khỏi bị Tiêu tiên sinh nhìn ra.

Trác Đông Lai lại rót một chén rượu.

“Tiêu tiên sinh đương nhiên cũng không tưởng được ta đã sớm đem Quân Tử Hương đặt trong ngực áo của người chết, chỉ cần Tiêu tiên sinh đi đến gần người chết, động đến y phục của người chết, Quân Tử Hương lại giống như gió xuân bay phất vào mặt y”. Trác Đông Lai thở dài: “Tiêu tiên sinh đương nhiên không tưởng được một con chó có thể làm chuyện như vậy”.

“Phải”. Trác Thanh nói: “Sau nay tôi vĩnh viễn không thể coi một người như một con chó”.

Lão nhân đã chết, bí mật mà Tiêu Lệ Huyết muốn biết nhất cũng theo cái chết của lão mà biến mất.

Lúc y nhìn thấy lão nhân chết, đương nhiên phải đến gần xem xem lão nhân có chết thật không ? Tại sao mà chết ?

Muốn điều tra nguyên nhân cái chết của một người, đương nhiên khó tránh khỏi động đến y phục của người ta.

Trác Đông Lai đã sớm tính kỹ Tiêu Lệ Huyết một khi còn sống nhất định sẽ đến, cho nên đã sớm chuẩn bị chén Quân Tử Hương đó.

Đó thật sự là chuyện rất đơn giản, đơn giản phi thường.

Đơn giản đến mức đáng sợ.

Trác Đông Lai lại thở dài:

- Lão nhân đó lúc còn sống tịnh không phải là quân tử, có ai có thể tưởng được sau khi lão chết lại có quân tử hương ? Có lúc quân tử cũng rất đáng sợ.

Lời hấn nói tịnh không phải là lời vàng ý ngọc, càng không phải là triết lý cao thâm có thể khiến cho người ta thức tỉnh.

Lời nói của hấn chỉ bất quá là lời nói thật.

o0o

Tới hoàng hôn Tư Mã Siêu Quần đã về đến thành Trường An.

Nơi đây là nơi y cư trú lâu nhất, đại đa số đường xá trong thành y đều thuộc nằm lòng, nhưng hiện tại nhìn lại chừng như đã biến dạng.

Trường An cổ xưa không thể biến, biến là chính y.

Nhưng chính y cũng không nói được mình có những cải biến gì, cũng không biết từ lúc nào đã cải biến.

--- Có phải là lúc y bước trên con đường trường vẫn còn nhuộm máu giữa những kẻ đá ? Hay là lúc y nghe Ngưu Bì kể lại trận huyết chiến của Đình Hải ?

Một người nếu quả nhất định phải đạp trên thi thể người khác mới có thể trèo cao, cho dù trèo đến đỉnh núi, cũng không phải là chuyện khoan khoái.

Người và ngựa đều mệt như nhau.

Y quát ngựa phóng qua một con đường hoang tịch bên tường thành, đột nhiên nhìn thấy một bóng người rất quen thuộc.

Người đó đã chuyển nhập vào bóng tối dưới tường thành, rất mau chóng tan biến trong bóng tối, một mực không quay đầu trở lại.

Nhưng Tư Mã Siêu Quần lại có thể xác định người đó là Cao Tiệm Phi.

Lúc y còn chưa uống say, ký ức và nhãn lực của y còn tốt hơn xa người ta.

--- Cao Tiệm Phi sao lại còn chưa chết ? Trác Đông Lai sao lại có thể phóng tha Cao Tiệm Phi ?

Người của Đại Tiêu Cục và Hùng Sư Đường có chính diện xung đột chưa ?

Tư Mã Siêu Quần rất muốn rượt theo hỏi Cao Tiệm Phi cho rõ, nhưng y lại càng gấp rút muốn trở về nhà, xem xem điềm dữ cảm bất tường hung ác đó có linh nghiệm hay không ?

Lúc đó sắc trời đã rất tăm tối. Tâm tình của y lại rất nôn nóng. Dưới tình huống đó, vô luận là ai đều khó tránh khỏi nhìn lầm người.

Có lẽ người y nhìn thấy tịnh không phải là Cao Tiệm Phi.

o0o

Tiêu Lệ Huyết còn chưa chết dưới Lệ Ngân, Cao Tiệm Phi tất đã chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Một khi tiếp nhận khế ước sát nhân, Tiêu Lệ Huyết chưa bao giờ vì bất kỳ duyên cớ gì mà phóng tha bất cứ người nào.

Tiêu Lệ Huyết đương nhiên cũng không thể vì Tiểu Cao mà phá lệ.

Tiểu Cao chỉ bất quá là một lãng tử chưa đủ nặng nhẹ trong giang hồ, căn bản không có bất kỳ quan hệ gì với y.

Chính Tiểu Cao cũng không nghĩ ra Tiêu Lệ Huyết tại sao lại không giết chàng, chàng thậm chí đã tìm rất nhiều lý do cho Tiêu Lệ Huyết, nhưng cả chính chàng cũng không thỏa mãn.

Chàng thật sự tìm không ra bất kỳ lý do gì có thể giải thích Tiêu Lệ Huyết tại sao lại phóng tha chàng.

Cho đến hiện tại chàng vẫn còn sống, thật là một kỳ tích.

Tư Mã Siêu Quần tịnh không nhìn lầm, người hồi nãy y nhìn thấy quả thật là Cao Tiệm Phi.

Tiểu Cao cũng nhìn thấy Tư Mã Siêu Quần quát ngựa phóng ngang.

Nhưng chàng cố ý tránh né, bởi vì ngoại trừ Châu Mãnh ra, tạm thời chàng không muốn gặp bất cứ người nào.

Chàng đang tìm Châu Mãnh, tìm mỗi một góc tối trong thành Trường An.

Hiện tại chính là lúc Châu Mãnh đang cần bằng hữu nhất, không cần biết Châu Mãnh có còn coi chàng là bằng hữu hay không, vô luận ra sao chàng đều không thể để Châu Mãnh tức giận mà bỏ đi như vậy.

--- Nếu quả hiện tại Châu Mãnh còn đang theo Điệp Vũ, lúc gặp hắn chàng có thể làm gì đây ?

Tiểu Cao cũng tưởng tượng được tình huống lúng túng đó, nhưng chàng đã hạ quyết tâm, có đủ dũng khí để đi đối diện với mọi sự.

Sắc trời càng tăm tối.

Bóng tối của cổ thành Trường An đè nặng lên người Tiểu Cao, tâm tình của chàng cũng nặng nề hết như vậy.

--- Châu Mạnh là hảo hán, hảo hán trọng tình trọng nghĩa, phóng khoáng cởi mở.

--- Châu Mạnh nên hiểu nỗi khổ của chàng, nên tha thứ cho chàng.

Nhưng còn Điệp Vũ ?

Tiểu Cao nắm chặt song quyền, bước dài tới phía trước, bất chợt đao quang lóe chớp, một thanh đại đao sáng chói từ trong bóng tối chẻ thẳng xuống mặt chàng.

Lúc thanh đao đó chẻ xuống, không còn nghi ngờ gì nữa đã hạ quyết tâm muốn chẻ đầu lâu chàng thành hai mảnh.

Nhưng vô luận là ai muốn một đao chẻ Cao Tiệm Phi làm hai tuyệt không phải là chuyện dễ.

Trong tay chàng còn có kiếm.

Một đao đó tịnh không quá nhanh, đao pháp cũng không phải là đao pháp kinh hồn. Chàng vốn rất dễ dàng có thể bạt kiếm phản kích, đâm chết người trốn trong bóng tối ám toán chàng.

Chàng không bạt kiếm.

Bởi vì giữa giây phút hung hiểm đó, chàng đã nhìn thấy vành khăn trắng trên đầu người đó, cũng nhìn thấy mặt người đó.

Người đó tên gọi Man Ngưu, là một trong những hảo hán thuộc hạ của Hùng Sư Đường, cũng là một trong tám mươi sáu tử sĩ mà Châu Mạnh lần này dẫn tới Trường An.

Những người đó vốn trước đây không biết tới chàng, hiện tại lại đều đã là hảo huynh đệ của chàng, hảo huynh đệ cùng chàng đồng sinh tử cộng hoạn nạn.

Một đao đó nhất định đã chém lằm người.

- Ta là Tiểu Cao, Cao Tiệm Phi.

Thân người chàng vừa thoáng một cái, đao đã chẻ vào khoảng không, lưỡi đao chém xuống đất, hỏa tinh văng bốn phía.

Trong bóng tối có đôi mắt đỏ ngầu đang trừng trừng nhìn chàng.

"Người là Tiểu Cao, ta biết người là Tiểu Cao". Man Ngưu chột hét lớn: "Con bà người".

Trong tiếng hét, lại có đao chém tới, ngoại trừ đao của Tiểu Cao, còn có nhiều đao khác.

Bao nhiêu đao đều không phải là hảo đao, người dụng đao cũng không phải là hảo thủ, nhưng mỗi một đao đều chứa đầy thù hận và phẫn nộ, mỗi một người đều liều mạng.

Tiểu Cao không sợ chết.

Tiểu Cao không thể dùng kiếm pháp của chàng mà mỗi một kiếm đều có thể đâm

thùng yết hầu đối phương để đi đối phó những huynh đệ đó.

Nhưng chàng cũng không thể chết dưới loạn đao như vậy.

Bảo kiếm tuy còn chưa rút ra khỏi vỏ, vỏ kiếm xoay một vòng điểm kích, đao rơi xuống đất, tay cầm đao cũng bật văng ngược lại.

Người cầm đao lại không quy xuống, trong mỗi ánh mắt đều tràn đầy oán độc phần nộ và thù hận.

“Giỏi, họ Cao kia, người giỏi lắm”. Man Ngưu hét khản: “Người cứ giết hết bọn lão tử ta, để cho tên chó đẻ người một mình sống khỏe”.

“Ta không hiểu các người có ý gì ?” Tiểu Cao cũng đã giận, giận phát run: “Ta thật không hiểu”.

“Người không hiểu ? Tổ tiên nhà người, người không hiểu thì ai hiểu ?” Man Ngưu nộ hồng: “Bọn lão tử ta coi người như người, ai biết người lại là súc sinh, lúc bọn lão tử ta đang liều mạng, tên súc sinh người lại bỏ đi đâu ? Có phải là đi lén lút với vợ người ta ?”

“Hiện tại ta đã rõ ý tứ của các người, nhưng các người lại không thể hiểu”. Chàng ảm đạm thốt: “Có những chuyện các người vĩnh viễn không thể hiểu”.

- Người muốn sao ?

- Ta chỉ muốn các người dẫn ta đi gặp Châu Mãnh.

“Người thật là mặt dày”. Man Ngưu nháy dưng: “Người còn dám chường mặt đi gặp ông ta sao ?”

“Ta nhất định phải đi gặp hắn”. Tiểu Cao nhẫn nhịn: “Các người không thể không dẫn ta đi”.

- Được, lão tử dẫn người đi !

Một đại hán khác cũng ngồi dậy, phóng người đập đầu vào tường thành, đầu lâu của hắn lập tức vỡ bung giống hệt một quả lựu chín nứt.

Máu nóng phún trào, tâm Tiểu Cao lại lạnh ngắt. Man Ngưu lại hét lớn:

- Người còn muốn gặp ông ta, có phải muốn chọc ông ta tức chết ? Được, ta dẫn người đi.

Gã cũng lao đầu vào tường thành, nhưng lần này Tiểu Cao đã có kinh nghiệm đau thương, chộp giữ lấy gã, quăng gã xuống đất, sau đó bỏ đi không quay đầu lại, trong nháy mắt đã mất dạng.

Chàng không lưu luyến.

Lệ của chàng đã dung hòa vào máu của chàng.

Anh hùng vô lệ, hóa vi bích huyết.

Đã phong quá xử, thị lệ thị huyết ?

Tạm dịch:

Anh hùng vô lệ, lệ đã hóa thành bích huyết.

Vượt khỏi đỉnh núi, là lệ hay là máu ?

- o O o -